

Sygn. akt II CNP 25/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.
skargi Z. N.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w P. z dnia 4 lutego 2013 r.,
sygn. akt II Ca [...]
wydanego w sprawie z wniosku Z. N.
przy uczestnictwie E. N.
o podział majątku wspólnego,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. N. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt [...], w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt I, ppkt 2, lit. b, zasądzającej od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki E. N. kwotę 123.120,00 zł tytułem spłaty.

W ocenie skarżącego, zaskarżony wyrok narusza art. 45 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego i jest niezgodny z tym przepisem

Sąd Najwyższy ustalił i zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że użyte w art. 424¹ k.p.c. pojęcie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174 oraz postanowienie z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.). Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (OTK-A 2012, nr 8, poz. 97), art. 424¹ § 1 k.p.c., rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, gdy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Przyjęte rozumienie pojęcia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma znaczenie przy ocenie dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c., czy skargę należy przyjąć do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, czy też - jako

oczywiście bezzasadna - nie powinna być ona przyjęta. Skarga, której zarzuty nie przekonują o kwalifikowanym naruszeniu prawa, w tym także skarga kwestionująca dokonaną przez sąd wykładnię prawa, która mieści się w granicach przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej, jest w ujęciu tego przepisu skargą oczywiście bezzasadną.

Istnieje podobieństwo między tą skargą, a skargą kasacyjną. Obie skargi są instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Sąd Najwyższy, także w ramach tak rozumianej kontroli legalności nie jest władny zakwestionować stanu faktycznego ustalonego przez sąd drugiej instancji, oceny dowodów, w tym nie jest także uprawniony do prowadzenia postępowania dowodowego, gdyż nie jest sądem trzeciej instancji. Argumentu jurydycznego za powyższym stanowiskiem dostarcza brzmienie art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., który stanowi, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W niniejszej w sprawie sąd drugiej instancji nie uchybił art. 45 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (k.r.o.), w zakresie, jaki podnosi skarżący, skoro Sąd Okręgowy ustalił, na podstawie art. 42 k.r.o., że udziały małżonków w majątku wspólnym, będącym przedmiotem działu są równe i że wnioskodawca nie wykazał iż spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego stanowi wyłącznie jego nakład z majątku odrębnego na majątek wspólny. W świetle tych ustaleń, nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu art. 45 k.r.o., zwłaszcza, że w skardze nie podniesiono zarzutu naruszenia art. 42 k.r.o.; zarzuty skarżącego koncentrowały się na próbie przedstawienia przez własnej, odmiennej od przyjętej przez sąd drugiej instancji projekcji stanu faktycznego sprawy.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest na oczywiście bezzasadna.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.